

“ÖNCÜ İKTİBAS”

Gündemle Yüz Yüze – Gazete Yazıları Seçkisi

Yıl: 1 Sayı: 3

BİR VATANI SEVMEK BÖYLE BİR ŞEYDİR.

Beşiktaş'taki saldırı yerine gittim gece.

Bir kenarda durdum. Gelenleri gidenleri, yaptıklarını izledim.

Sonra dedim ki, bir vatani sevmek böyle bir şeydir.

Çocuğunu, eşini alıp adını bilemediğin ama ciğerinin bir parçası gibi hissettiğin, o genç polislerin vurulduğu yere gelip ona dua okumaktır vatani sevmek.

Orada karanlığa doğru bayrak sallamak, gözyaşı dökmek ve o bayrağı gözyaşıyla ıslatmaktır. Bir köfte ekmekçinin, orada bekleyenlere bedava yiyecek dağıtmasıdır. Bir çaycının, termoslara doldurduğu çayları üşüyenlere ikram etmesidir.

Bir gencin eline poşet alıp polislerin vurulduğu yerin üzerindeki çöpleri toplamasıdır vatani sevmek. Derinden çekile dumanını üflerken, “yenemeyeceksiniz ulan” diye homurdanmaktır. Çukur açılmış ve üzeri kapatılmış o noktayı, sanki şehitler orada yatıyormuş gibi sessizce tavaf etmektir vatani sevmek.

Eliyle bir beze yazdığı, “Bir ölürüz bin diriliriz, ruhun şad olsun.” pankartı hazırlamaktır.

Orada gördüğün her polise gidip sarılmak, onların üniformasına gözyaşı dökmektir.

Vatani sevmek, canın yandığında o vatandan kaçmak değil, ona daha çok sarılmak istemektir. İçin kan ağladığında, bayrağa tutunmak, bayrakla teselli bulmaktır.

Vatani sevmek böyle bir şeydir. Her gün geçtiğin caddelere ayrı bir sevgiyle, özlemle bakmaktır. Köprüden geçerken, oranın bir köprü değil, bir şehitler abidesi olduğunu hissetmektir. Köprüdeki o kırmızı ışıkları lamba değil, şehit kanının yansıması sanmaktır. Radyoyu kapatmak ve bir Fatiha okumaktır.

Boğazı her zamankinden farklı görmek, bir özgürlük nehrinin suları sanmaktır.

Vatani sevmek, ölümden değil, esaretten korkmaktır.

Her terör olayında ürkmek değil, daha da cesaretlenmektir.

Esenler'den, Ümraniye'den, Bağcılar'dan, Üsküdar'dan oluk oluk gelip olay yerinde haykırmaktır: “Şehitler ölmez, vatan bölünmez!”

Vatani sevmek, derin bir duygudur, derin bir nefestir.

Sıkılı bir yumruk gibi kucaklaşmaktır. Öfkedir, intikamdır, katile nefretir.

Vatani sevmek, evladı sevmekten öte bir duygudur. Vatani sevmek, aşkın en yüksek

halidir. O aşk için kendini feda etmektir. Vatan aşkı, aklın değil, kalbin eylemidir.

Vatani sevmek, imanının gücündendir.

'Vatan sağ olsun' diyen bir şehit babasından daha mübarek bir mümin yoktur.

Dağına, taşına, toprağına, ağacına sarılmak istemektir vatani sevmek.

Kalemlerin yazamayacağı kadar engindir. Kelimelerin ifade edemediği kadar güçlü

hisleniştir. Bir vatani sevmek, kendi geleceğin için değil, ülkenin geleceği için

endişelenmektir. Bir vatani sevmek, kendini kurtarmayı değil, önce ülkeyi kurtarmayı

düşünmektir. Bir vatani sevmek, soğukta, titrek ellerle şehitler tepesinde kendi kendine

nöbet tutmaktır. O gece, soğukta, o şehitler tepesinde bunları gördüm, bunları yaşadım.

Anladım ki, bir vatani sevmek böyle bir şeydir. Anladım ki, bu millete terör asla diz

çöktüremez.

HALEP DİYORUM HALEP ÖLÜYOR D/UYUYOR MUSUN?

Suriye'nin kuzeyindeki Halep, başkent Şam'dan sonra ülkenin ikinci büyük kenti konumunda....

Devamı, sayfa 2'de...

ERCİYES'TEN ARAKAN'A ULAŞAN KANAT SESLERİ

Hafta içinde Kayseri'deki gençlerle birliktedik. TÜRGEV ve İlim Yayma Cemiyetinin yurtlarında kalan üniversitelerle buluştuk.

Devamı, sayfa 3'te...

ALADAĞ'DA BİR CEYLAN

Biz Aladağ diye bir yer olduğunu hiç bilmiyorduk; meğer varmış. Ve Aladağ diye bir yerde, bir öğrenci yurdunda 34kız çocuğu yaşıyormuş.

Devamı, sayfa 4'te...

İRFAN FETHİ GEMUHLUOĞLU

1922 senesinde, Mustafa Neşet Bey ile Fatma Sâniye Hanım'ın oğulları olarak Göztepe'de dünyaya geldi..

Devamı, sayfa 6'da...

EĞİTİMDE DEĞİŞİM MÜMKÜN MÜ?

Dün başlayan ve bugün de devam edecek olan Eğitimde Değişim Konferanslarında işte bu sorunun cevabı aranıyor

Devamı, sayfa 6'da...

TARİHTE BU AY

1888- Namık Kemal vefat etti.
1934- Kılık-kıyafet kanunu kabul edildi.
1917-Kudüs elimizden çıktı.
1273-Mevlana vefat etti.
1936- İstiklal Marşı şairi Mehmet Akif Ersoy vefat etti.

Devamı, sayfa 7'de...

Kemal ÖZTÜRK / Yeni Şafak / 13.12.2016

Derya Öncü Anadolu Lisesi Kültür Edebiyat Kulübü Yayınıdır

FİDEL HAKKINDA BİRKAC ŞEY

Küba'nın siyasi rehberi "Fidel Castro" 90 yaşında hayatını kaybetti. Castro, Ocak 1959'da Küba'da silahlı mücadeleyle iktidarı ele geçirdiğinde "CIA" kaynakları Castro'yu "Latin Amerika'da diktatörlük karşıtı ve demokratik güçlerin yeni ruhsal lideri" olarak tasvir ettiler. ABD o sıralar "Batista rejimi"nden pek hoşnut olmadığından Castro gözlerine şirin gözükiyordu. Gerçi Castro da o sıralarda komünist bir devrimci olmaktan bir hayli uzaktı.

1959 yılının bahar aylarında Castro ABD'yi ziyaret ettiğinde CIA tarafından desteklenecek bir lider olarak tanımlanıyordu. Castro herkesi şaşırttı ve ilk iş olarak "toprak reformu"nu başlattı. Bu reform Amerikan şirketlerinin Küba'daki çıkarlarına sekte vurduğundan "Castro portresi" hemen değişiverdi. ABD'nin Küba'yla diplomatik ilişkiyi kesmesi ve ardından ekonomik ambargo kararı almasıyla Castro "CIA"nın atış alanı içerisine girdi. Bütün bunlar olurken Castro 30'lu yaşların başlarındaydı ve CIA'nın hesaplarına göre fazla yaşamayacaktı.

CIA Castro'yu devirmek için Küba'dan kovulan mafya liderleriyle bile iş tuttu. Ancak bu planlar sekteye uğradı. Sekteye uğrayan darbe planlarından biriyse Nisan 1961'deki "Domuzlar Körfezi Çıkarması"ydı. ABD Başkanı Eisenhower tarafından alınan bu kararın uygulamaya sokulması ABD Başkanı Kennedy'ye kısmet oldu. CIA, sürgün Kübalılardan teşkil edilen tugay adaya çıkmadan evvel Castro'yu bir suikast ile ortadan kaldırmayı planlamıştı. CIA, karizmatik liderinden yoksun kalan Küba'nın kolayca düşeceğinden emin görünüyordu. Darbe girişimini organize eden ekiplerse, CIA'nın çok gizli şekilde tasarladığı bu suikast planından haberdar değillerdi. Darbeciler sadece kendilerine düşen rollerden haberdar idiler.

Castro'ya suikast plânı akamete uğradı ama bu arada CIA'nın eğittiği darbeciler "Domuzlar Körfezi Çıkarması"nı başlatmışlardı. İlk olarak Küba uçağı görüntüsüne büründürülen CIA uçakları Küba hava üslerine saldırdılar. Konu "Birleşmiş Milletler"e taşınınca Washington çok zor durumda kaldı. Böylece ABD, darbecilere hava desteği sağlamaktan vazgeçti ve "CIA'nın Kübalıları" ile "Castro'nun Kübalıları" baş başa kaldılar. Son ana kadar hava desteğine bel bağlayan Kübalı darbecilerden yüzden fazlası öldü, binden fazlası esir düştü. Esirler arasında "CIA ajanları" da vardı ve serbest bırakılmaları uzun yıllar alacaktı. Bize pek de yabancı gelmeyen bu darbe girişimi Küba'nın kaderini derin bir şekilde etkileyecekti.

"Domuzlar Körfezi Çıkarması" Castro'yu Moskova'ya yakınlaştırdı. Böylece küçük Küba adası Sovyetler Birliği'nin ABD'nin burnuna dayadığı namlunun ucu oldu. Namlunun ucu nükleer başlık taşıyan Sovyet füzeleriyle de takviye edildi. Füzeler Washington ve Moskova arasında krize yol açtı. Epeyce gerilimli geçen kriz tatlıya bağlandı. Taraflar Küba'daki Rus füzeleriyle ABD'nin İzmir'deki "Jüpiter füzeleri"nin kaldırılması konusunda anlaştılar. Bu anlaşma Castro'dan ve Ankara'dan saklandı. Castro, sır gibi saklanan gerçeği öğrendiğinde çok kırıldıysa da Sovyet desteğine ihtiyaç duyduğundan kızgınlığını içine atmak zorunda kaldı. Ölmeyeni, Allah öldürmüyor, CIA'nın yüzlerce suikast girişimini atlatan Fidel Castro 48 yıl Küba'nın başında kaldı. 1990'ların başlarında "Sovyetler Birliği" dağıldı, "Doğu Avrupa" ve "Balkanlar"da komünist rejimler birer birer devrildi ama Castro hep ayakta kaldı. 2007'de koltuğunu kardeşi Raul'a bırakan Fidel, Küba'nın siyasi rehberi olarak yaşamaya devam etti. Konya'nın iki buçuk katı büyüklüğündeki Küba'ysa birçok badireyi atlatarak bugünlere geldi.

Abdullah MURADOĞLU / Yeni Şafak / 27.11.2016

HALEP DİYORUM HALEP ÖLÜYOR D/UYUYOR MUSUN?

Suriye'nin kuzeyindeki Halep, başkent Şam'dan sonra ülkenin ikinci büyük kenti konumunda... Kentin nüfusu, savaştan önce 2 milyonu aşıyordu. Türkiye sınırına 40 km uzaklıkta... Merkezin batısını rejim, doğusunu muhalifler kontrol ediyor. Halep'in doğusunda 300 bin sivil, 4 Eylül'den beri rejim güçlerinin kuşatması altında bulunuyor. Halk, yüz günü aşan süreden beri temel insani ihtiyaçlarını karşılayamıyor. Ruslara ve rejime ait savaş uçakları vakum, misket ve varil bombalarıyla saldırıyor. Son üç hafta içinde kentin doğusundaki tüm hastaneler ve sağlık merkezleri rejim saldırılarıyla hizmet dışı kalmış durumda! Halk, ekmek bulmakta sıkıntı çekiyor. Bölgede okulların tümü kapalı... İnsani durum, bize gösterilenden çok çok daha kötü! Sığınacak yer yok, yakıt yok, yakacak yok; birçok insan sokaklarda uyuyor, eğer ki onlar da şanslı ise... Çünkü bebek, çoluk çocuk, kadın erkek birçok insan her gün ebedi uykusuna yatıyor o sokaklarda!

Peki, burnumuzun dibindeki Halep'te bunlar yaşanırken bizler ne yapıyoruz? Orada bebek, çocuk, kadın, erkek binlerce insan ölüm uykusuna yatarken bizler de âdeta kış uykusuna yatmışız! Türkiye'nin üç beş bölgesinde sesini çıkarmaya çalışan hassasiyet sahibi üç beş cılız ses... Geriye kalanımızda ne bir hayat belirtisi ne de bir nefes!

İstanbul'da Beyazıt'ta üniversite gençliğinin yapmış olduğu bir protesto; Erzurum, Maraş, Malatya vb. birkaç ilimizde yine dertli birkaç Müslüman'ın yaptığı gösteri! Biz bu kadar mıyız, elimizden gelen bu mu, yapabilecek başka bir şeyimiz yok mu? Eğer ki öyleyse vay bize, vaylar bize! Halep'ten sonra sıranın bize gelmesi çok yakındır! Suriyeli kardeşlerimizin bir kısmını -içimizdeki gâvurlara rağmen- biz misafir ediyoruz ama bizi misafir edebilecek bir millet ve devlet de yok!

Şimdi rahatımıza kıyıp ses vermezsek, maddi ve manevi fedakârlıklarda bulunmazsak, yarın sahip olduğumuz maddiyat da bizi harekete geçirmeyen maneviyat da bir işe yaramayacak! O gökdelenlerimiz yüreklerimizi delecek, bankalara istif ettiğimiz ve cebimizdeki paralar yılan olup bizi sokacak, oturduğumuz koltuklar yağlı kazık olacak, zamanında etmediğimiz fiili ve kavli dualar günahlarımızı temizlemeyecek!

Müslüman'ın Müslüman'dan başka dostu yok maalesef ki! BM'de Halep için verilen ateşkes önerisinin Rusya ve Çin tarafından veto edilmesi de bunu gösteriyor! Kâfirler, kâfirliklerinde bu kadar şedit olup safları sıkılaştırırken biz Müslümanlar armudun sapı, üzümün çöpü gibi meselelerle hâlâ ayrışmaya, kavga etmeye, birbirimizin arkasından kuyu kazmaya devam edelim!

Vakit çok geç olmadan birlik olalım, Müslüman kardeşlerimizin dertleriyle dertlenelim; başta Halep'teki kardeşlerimiz olmak üzere zulme uğrayan tüm Müslüman kardeşlerimize yiyecek olalım, içecek olalım, giyecek olalım, yakacak olalım! Eğer ki olamıyorsak bir işe yaramıyorsak, varlığımız ve yokluğumuz arasında bir fark yoksa en iyisi mi yok olalım! En azından kardeşlerimiz, yokluğumuzu bilip ona göre tedbir alırlar.

Demem o ki Halep yanarken yüreğimiz yanmıyorsa dünyada da ahirette de yanmaya hazır olalım!

Ferhat ERSİN / Diriliş Postası/ 07.12.2012

ERCİYES'TEN ARAKAN'A ULAŞAN KANAT SESLERİ

Hafta içinde Kayseri'deki gençlerle birlikteydik.

TÜRGEV ve İlim Yayma Cemiyetinin yurtlarında kalan üniversitelilerle buluştuk. Avukat Taner Afşar ve İlahiyat öğrenci temsilcilerinden Hatice Kirenci ile hem Kayseri Barosu bünyesindeki genç avukatlarla hem siyasi temsilcilerle buluşma şansımız oldu.

Arakan Dostları adı altında buluşan Kayseri'deki sivil toplum çatısının daveti de Hızır gibi yetişti bu arada... Kadınların her zamanki gibi afet zamanlarındaki acil intibak kabiliyeti, Erciyes hanımlarının da şıarıydı. Erkeklerden onay ve teşvik beklemeden kendi iradeleriyle hareket eden kadın inisiyatiflerinin, geleneksel 'oturma'lardan ilham alan istişare toplantıları benim için mühim tecrübelerdendi. Geçtiğimiz yıllarda Suriye Dostları, Filistin Dostları adı altında da ortak vicdanla harekete imza atmış bu hanımlarla birlikte olmak benim için çok anlamlıydı.

Myanmar Hükümeti Arakan eyaletindeki Müslümanlara uzun süreden beri soykırım uyguluyor. Son zamanlarda artırdıkları şiddet ve köy boşaltma/yakma, zorunlu göç hadiseleri dünya gündeminde yeniden konuşulmalarını sağlıyor. Ne kadar içler acısı bir durumdur ki Arakanlıların gündem olabilmeleri için çok ağır ve insanlık dışı uygulamalara maruz kalmaları gerekiyor. Türkiye'nin yoğun gündeminde uluslararası vicdani çağrılarda bulunabilmesi elbette kolay değil. Lakin Ümmetin Umudu mesabesindeki ülkemiz ve bizler bu konularda öncülük etmezsek kim yaracak bu ateş çemberini.

Evet ateş çemberi... Bizlerin Ümmet olduğu bilgisini kırarak, bizleri kendi iç meselelerimizden ve kendi ülke coğrafyamızdan ibaret kılmaya azmetmiş şerli, küresel, yakıcı bir baskıyla karşı karşıyayız. Arakan dediğimiz neredeyse "ayıp artık kesin sesinizi" diyecek kadar pervasızlaşmış bir vicdan polisliğiyle yüz yüzeyiz. Bize, kim için üzüldüğümüz kim için inisiyatif alacağımızı bile onlar söyleyecek nerdeyse.

Geçtiğimiz hafta kaleme aldığım Arakan yazısından sonra benzeri bir rendeye sokuldum.

Avrupa Birliği'nin tavrı da böyle değil miydi? Terörle can evimizden vurulurken biz, olağanüstü hal de neymiş, derhal kaldırın diye güya vicdan polisliği dayatmıyorlar mıydı? Aynı zihniyet bugün Arakan'la uğraşmayın size mi kaldı diyor. Bize itiraz edeceğimiz zulümden, mücadele edeceğimiz haksızlıkların ne olduğuna kadar, ancak izin belgesi verildiği takdirde hareket kabiliyet tanımak niyetindeler...

Kısıtlılık halidir oysa bu...

Ve biz bu kısıtlanmışlığı kabul etmiyoruz.

- 'Kelebek Etkisi' diye bir şey var. Narin kanatlarından çıkacak nefezlerle dünyayı değiştirecek büyük rüzgarlara gebe olabilir mi zavallı kelebekler? Birleşirse neden olmasın? İşte Erciyes Çatısı altındaki kadınlar da beni buna yazdılar yeniden...

- Kayseri Organize Sanayi Bölge Başkanı Tahir Nursaçan'ın Kayseri'deki kalkınmanın, paralel vesayetler kurarak kartelleşmiş sermaye üzerinden değil de çeşitlenerek, paylaşılarak ve çoğalarak yükseleceği ifadeleri önemli, azimli yepyeni ve umut veren bir başlangıç. Hem Kayseri hem Türkiye için...

- Baro seçimleri ile değişmiş yeni bir yönetim var Kayseri'de. Ulusal-Sol ağırlıklı yeni yönetim, Türkiye'deki Baro profilleri hakkında gecikmiş soruları bize sordurtacak cinsten. Siyasette ve sivil yapılanmalarda çok başarılı olan muhafazakar kesim sıra Barolara ve avukatlara gelince niçin başarısız, düşünmek ve cevap aramak zorundayız.

Önceki başkan Avukat Fevzi Konaç ile buluşma şansımız oldu. 2008 yılında başörtülü olduğum gerekçesiyle çıkartıldığım Kayseri Barosu'na yeniden dönmek niyetindeyim. O dönemde Mehmet Ali Şahin Bey'di Adalet Bakanımız, çıkartılışımı kendisi onaylamıştı. Bakalım Bekir Bozdağ döneminde yeniden intikal edebilecek miyiz mesleğe? Dile kolay 25 yıllık bir hukuk mücadelesi... Ömrümüz veda pervazlarına gelip dayandı, biz hala kapı önlerinde beklemekle meşgulüz.

Sibel ERASLAN / Star / 27.11.2016

ALADAĞ'DA BİR CEYLAN

Biz Aladağ diye bir yer olduğunu hiç bilmiyorduk; meğer varmış. Ve Aladağ diye bir yerde, bir öğrenci yurdunda 34 kız çocuğu yaşıyormuş. Hepsi de köylü kızlarıymış bunların; üstlerine çimenlerin, kurutulmak için yaygılara serilmiş meyvelerin, tarhanaların kokusu sinmiş telaşlı, hülyalı çocuklar. Hafta sonları evlerine gidip döndüklerinde, bütün bu kokular tazelenirmiş. Büyüme çağına oldukları için o mahcup, o yarı ergenlerin gözüyle bakarlarmış aynalara. Bazen bir sivilce bile akıllarını karıştırmış. Kitaplarını önlerine alıp ders çalışırlarmış. Haylazları da varmış içlerinde, çabucak canı sıkılanları da. Gece perdeleri açıp gökyüzüne bakmak ayıp olduğundan, sıkça içlerindeki yıldızları seyre dalarlarmış. Baba evlerinde de böyleymiş zaten, hiç acemilik çekmezlermiş. Sonra uykuları gelirmiş, düzeltmeyi unuttukları başörtülerinin altında esneyip dururlarmış. Aladağ'ın bulutları gibi sessizce kalkıp uyumaya giderlermiş.

Aslında bu Aladağ'ın adı bir vakitler Karaköy imiş. Belki de ismi kaderlerinin üstüne yapışmasın diye, bir gün değiştirmeye karar vermişler. Bakmışlar şu yamacında oturdukları dağın adı pek güzel. Adımız Aladağ olsun demişler, öyle olmuş. Küçük bir kasabaymış başlangıçta, sonra ne olmuşsa birden biraz büyümüş. Sinekleri, bakkalları, çarşısı; biz ondan haberdar oluncaya kadar kendi halinde geçinip gidiyormuş. Kasabada bir Pazar kuruluyormuş mesela, köylü kadınlar sıra sıra dizilip sütlerini, tereyağlarını, peynirlerini, meyvelerini satıyorlarmış. Bir de içlerinden bazıları, pazarın kurulduğu günleri, yurttan kalan küçük kızlarını görmek için bir fırsat belliyorlarmış. Öyle küçükmüşler ki üşümesinler diye anaları onlara örme kazaklar, yünden yapılmış kalın yorganlar da getiriyormuş. Bir de karşılaşmaları varmış bu yorgun analarla yurttan kalan kızlarının.

Tembih üstüne tembih, tembih üstüne tembih... Bu yarısı topraktan kadınlar, çocuklarına şöyle doya doya sarılıp, el âlemin içinde öpemezlermiş. Kız annesinin elini öper, hızlıca şöyle bir sarılırlar, sonra birkaç soru biraz nasihat, bir miktar harçlık, derken tekrar kaşla göz arasında sarılıp ayrılırlarmış. Anneleri giderken, bu küçük kız çocuklarının onların arkasından bir bakışı varmış ki işte o bakış söze gelmez. İçlerinden bir şey anneleriyle birlikte gidermiş de, çok düşünür o şeyin ne olduğunu bir türlü çıkaramazlarmış.

Yaşları öyle küçükmüş ki alevlerin neresinden kaçacaklarına bir türlü karar verememişler. İçlerinden

bazıları yukarılara doğru çıkıp, kendilerini pencerelerden aşağıya bırakmış.

Bazıları ne yukarıya çıkabilmiş ne dışarıya kaçabilmiş. Bakmışlar kaçacak hiçbir yer kalmadı, onlar da alevlerin ortasında birbirlerine sarılmış. Alev küçük kız çocuklarına annelerinin bile yapamadığını yapmış, doya doya kucaklamış. Rüzgâr bağırıışlarını Aladağ'a savurdukça, bulutlar mahcubiyetten saklanacak gök aramış kendilerine. Karnı doyunca yangın sönmüş, Aladağ bir kez daha Karaköy olmuş. Nice sonra soğutulmuş küller arasından on bir kız çocuğunu çıkarıp, kimin kızı olduğu anlaşılsın diye bedenlerinden örnekler alıp tahlile göndermişler.

Her bir ana “kızım” diye on bir cesedi birden beklemiş. Bir değil on bir evlat acısı birden yaşamışlar. Tahliller bitip, ölümün soyu sopu belli olunca yanmış evlat acısını fazlasız eksiksiz paylaşmış, yanmış evlatlarını yanlarına alıp köylerine dönmüşler.

Bir zamanlar Aladağ'da birkaç ceylan yavrusu yaşarmış. Aladağ dediğin, büyük bir ülkede küçük bir kasaba... Hatta öyle büyükmüş ki bu ülke, hep büyük bir tarihten, büyük savaşlardan, büyük pazarlardan, büyük bir gelecekten, büyük meclislerden bahisler açılırmış. Ama ne hikmetse, ceylanların yuvasına göz kulak olmayı unutuvermişler.

Yuvanın fi tarihinden kalma kablolarını, cihazlarını kontrol etmek kimsenin aklına gelmemiş. Bir gün o kablolar şu büyük ülkenin yükünü taşıyamaz olmuşlar artık, kendilerini bırakmamak için çok direnmişler ama bir yerden sonra bakır tellerde can kalmamış. Onlar kendilerini bırakınca, ortalık yangın yerine dönmüş.

Ceylanlar bir oraya, bir buraya kaçışmaya başlamışlar. İçlerinden bazıları can havliyle sıçrayıp dışarıya atmışlar kendilerini, bazıları daha sıçrayacak kadar bile tanıımıyormuş dağlarını taşlarını. Annelerinin henüz akıllarından çıkmayan tekerlemesi gibi “yanmış bitmiş kül olmuşlar”.

Saçları çiçeklerin, çimenlerin, tarhanaların kokusuyla birlikte savrulu savruluvermiş...

Ali AYÇİL / Gerçek Hayat / 05.12.2016

İRFAN FETHİ GEMUHLUOĞLU

1922 senesinde, Mustafa Neşet Bey ile Fatma Sâniye Hanım'ın oğulları olarak Göztepe'de dünyaya geldi. Dedesi, Elaziz'in Gemuh köyünden göç edip gelmiş İstanbul'a. Fethi Ağabey, 1940 senesinde Haydarpaşa Lisesinden mezun olduktan sonra, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde tahsilini sürdürdü. 1950-55 senelerinde İstanbul'da, bazı azınlık okullarında Türk Dili ve Edebiyat öğretmenliği yaptı. 1965-66 senelerinde Millî Eğitim Bakanlığı Özel Kalem Müdürlüğü görevinde bulundu. 1966-69 senelerinde, Türkiye Odalar Birliği Basın Müşaviri olarak çalıştı. Uzun seneler Türkp petrol Vakfı'nın genel sekreterliğini yaptı. **5 Ekim 1977 tarihinde** vefat etti.

"İsimler gökten iner ve insanlar, isimlerinin mânâlarından pay alırlar" şeklinde bir inanış vardır. Ben, bu inanışta olanlardanım. Fethi Gemuhluoğlu'nun 'İrfan' diye bir ismi daha vardır. 'Fethi' ismi, 'İrfan' ismini gölgelese de, Gemuhluoğlu, her iki isminin mânâsından da, ziyâdesiyle pay almış ender ve önder bir şahsiyet idi. 1970'lerin başında, Necip Fâzıl'ı, Sezai Karakoç'u, Nuri Pakdil'i, Erdem Bayazıt'ı, Mehmed Akif İnan'ı, Cahit Zarifoğlu'nu okumaya ve tanımaya başladığım demlerde duydum, bu güzel insanın ismini. 1975'de, İstanbul'da Çağaloğlu'nda, MTTB Genel Merkezi'nde Üstad için tertiplenen 50. Sanat Yılı programında yaptığı o veciz konuşmayı hâlâ unutmuş değilim. Fethi Ağabey'in 'Dostluk Üzerine' konuşması da, başlı başına bir şaheserdir. Fethi Bey, tam bir "mektep adamı"dı. Bir aşk adamıydı. Bir gönül adamıydı.

Dostluk mi'marıydı. "İnsan avcısı"ydı. Bu ender vasıflarını, onun etrafında bulunmuş, onu yakından tanımış insanlardan dinledim. İrfan Fethi Gemuhluoğlu bu dünyadan, aslî vatanına göç edeli 39 sene oldu. Hâlâ gönüllerdeki yerini muhafaza ediyor, edecek de. Üstad Necip Fâzıl, vefâtının ardından yazdığı yazıda şu ifâdelere yer verdi: "Fethi Gemuhluoğlu, harp meydanında görünmeyen fakat ateş hattındakilere sakalık eden, nakliye ve levâzım kollarına yön veren, hususî çevrelerde, mayası hâlis bir gençlik yoğuran, gönlü tasavvuf kokusuyla ıtırılı ve dili en murassâ Osmanlıca zarbı içinde İslâmî zevk mazrufiyle nakışlı, son turfanda bir tipti. Öldü! Ne denir? Allah rahmet eylesin. Fakat bu ölüm beni çok sarstı." Biz de, otuz dokuz sene sonra, tekrar tekrar rahmet diliyoruz Fethi Ağabeyimize... Mekânı Cennet, makâmı âlî olsun. Teberrüken, Fethi Ağabeyin şu sözlerini kaydediyorum:

- İslâm, Devlet nizâmıdır.
- Tasavvuf, zâhire riâyettir.
- Coşkunkluk ve ferahlığa da sabır gerektir.
- Boru adam olmayın, gönül ehli olun.
- Alnı secdeli olmak gerekir.
- İstikâmet doğru olmalı: Göz, gez, arpacık.
- Artık gündüz insanlara yetmez oldu. Gecesini de iyi kullanan başarılı.
- Hazret-i Fâtıma gibi olmak.
- Rahmetli anam derdi ki...
- İslâm'ın insanı tül-i emel sâhibi de değil, umutsuz da değil.

•Bir gün anam kadını elinde bir Kur'an ve çöple gördüm. Anam ümmî idi. Bana, bu çöple harflerin üstünden geçtiğini söyledi. "Benim okumam yok oğul, böyle yaparsam, ola ki, Allah bana bir hatim sevabı yazar" dedi.

MANZARASIZLIĞIN MANZARASI

Kara bulutlar güneşle insanların arasına girdiğinde her şeyin gerçek rengi perdeleniyor. Her şeyin üstünü puslu renk tonları kaplıyor. Hiçbir şey asıl görüldüğü gibi görünmüyor, başkalaşıyor. Sanki hayatın neşesi kaçıyor, her tarafı derin bir keder kaplıyor. Güneşli havaların içimize saldırdığı heyecan, coşku kayboluyor, yerini adeta canını, canlılığını yitirmiş, insanın içini daraltan ağır bir atmosfer alıyor. Renkler değişmiyor belki ama renklerin adeta canı çekiliyor, hepsine bir hastalık, bir solgunluk iniyor. Dışımızdaki bu ağırlığın yavaş yavaş içimize de sirayet ettiğini hepimiz zaman zaman hissediyor, tecrübe ediyoruz. Tabiatdaki her şey Allah'ın bir ayeti olduğuna, yaşanan her tabii hadise, hatta her hayret verici ayrıntı insana bir şey anlattığına göre, bu puslu havalarda da insanlar için bir ders olmalı diye düşünüyor insan bazen. Güneşi var eden Allah, güneşi kara bulutlarla perdeleyerek bize güneşsizliği yaşatıyor. Allah-u a'lem, hakikatle arasına perdeler, engeller, unutkanlıklar sokan bir insanlığın; nurunu, ışığını, canını, heyecanını kaybetmiş, renksiz, neşesiz, karanlık hal-i pürmelaline dair nice derslerle dolu bir ibret manzarası bu. "Başımızın üstünde bir bulutun/ Güneşe asılmış gölgesi,/ Uzakta toz halinde dağılan/ Yoğurtçu sesi,/ Gün bitmeden başladı içimizde/ Yarınsız insanların gecesi" diyor Tanpınar merhum, hayata puslu bakan bir şiirinde.

Tabiat bizimle konuşuyor, bize dokunuyor, şakalar yapıyor, başımızı okşuyor, bazen hafifçe, bazen daha sert uyarıyor, bizi kendimize getirmeye, uyandırmaya çalışıyor, durmadan değişiyor, yenileniyor, sararıyor, soluyor, kuruyor, sonra yeniden canlanıyor, yeşeriyor, hayatı renklerine boyuyor, devranını kendi ritminde sürdürüyor, bize hikayemizin kaybettiğimiz kısımlarını hatırlatmaya çalışıyor, güzeli, güzelliği hiç durmadan örnekliyor, unutkanlığımızı bıkip usanmadan kulağımıza fısıldayıp duruyor, dikkatimizi çekmek, uyandırmak için ne gerekiyorsa yapıyor ama biz meşguliyetlerimizin kör kuyularından bakışlarımızı bir türlü alıp bunların farkına varamıyoruz.

Görmeyenin engeline körlük diyoruz, peki bakmayanınkine ne diyoruz? "Çift sürüp ekin biçmeyen/ Meydana sofra dökmeyen/ Arının kahrın çekmeyen/ Ne bilsin balın kıymatın?" demişler bir türkûde balın kıymetini bilenler. Bir zamanlar, sabahları kuş sesleriyle uyandığımız yere vatan diyorduk; o cephe düştü, farkında olmadık. Heyhat, kuşları da çocuklar gibi hiç savunmadık! Arkamızı dönüp gittiğimizde bütün güzellikler arkamızdan gelecek zannediyorduk, oysa hayat yöneldiğimiz şeye dönüşüyor, onun şeklini alıyordu. "Hayallerim olduğunu hep kırıldıktan sonra anlıyorum" dedi ve gözlerini kapatarak kendi kelimelerinin birer ateş topuna dönüşerek içinin derinliklerine düşmesini görmeye çalıştı. Her yağmurla yağmurca, her ırmakla ırmakça, her çiçekle çiçekçe, her rüzgarla rüzgarca konuşan insanlar da var. "Ya açan bir çiçek ol" dedi meczup "ya konan bir kelebek!".

EĞİTİMDE DEĞİŞİM MÜMKÜN MÜ?

Dün başlayan ve bugün de devam edecek olan Eğitimde Değişim Konferanslarında işte bu sorunun cevabı aranıyor.

Çok sayıda panel vardı ve hepsine de eğitim camiasının önemli isimler katıldı.

Açılış panelini Genç Bakış formatında İlber Hoca ve öğrencilerle birlikte biz yaptık. Ardında Ali Nesin, Mustafa Özcan, Ziya Selçuk ve Erhan Erkut'un konuşmacı olduğu paneli izledik. Öğlenden sonraki oturumlarda da eğitimde değişim mümkün mü, olursa nasıl olur, çok daha önemlisi bu değişimi kimin gerçekleştireceği konuşuldu. Bugün de konuşulmaya devam edilecek.

Eğitim nedir?

İlber Ortaylı'ya göre ülkemizde pek çok şey yok ama eğitim hiç yok! Tarihsel boyutta baktığımızda eğitimi eğitim yapan üç temel unsur var:

Sanat, Felsefe ve Matematik.

Sanat ve Felsefenin esamesi okunmuyor, bu derslerde bile Matematik testleri çözülüyor diyecek olduk, Ali Nesin itiraz etti, Matematik mi kaldı ki dedi.

Her biri günlerce tartışılacak konu başlıkları ve her biri saatlerce konuşsa hâlâ yine de söyleyecek sözü olanlar vardı. En sevindirici tablo ise hafta sonu olmasına rağmen bin kişilik salonun, Türkiye'nin dört bir yanından gelen eğitimcilerle tıklım tıklım dolu olmasıydı.

Her şey bir yana, işte bu tablo, eğitimcilerin Türkiye'nin geleceğine sahip çıkma sevdasının en önemli göstergesiydi. İhanet içindeyiz! Konferansta öne çıkan satır başları şöyle: Eğitim değişimdir. Değişime karşı çıkmak, yok olmaktır. Eğitime ve bilime önem veren ülkeler ayakta kaldı, ciddiye almayanlar yok olup gitti. Ezbersiz eğitim olmaz! Kız öğrenciler eğitimdeki değişime daha duyarlı. Eğitim, insanların içindeki erdemi açığa çıkartmaktır. Eğitim konusunda hiçbir donanımı olmayan kişiler, benim çocuğumun geleceğine nasıl karar verir! Eğitimin nasıl olacağına Ankara'da kapalı kapılar arkasında karar verilemez! Öğretmenler çocuğa karşı ihanet içinde çünkü doğru olduğuna inanmadıkları bir eğitimi veriyorlar!

Her çocuk farklı diyoruz ama aynı eğitimi dayatıyoruz! Eğitim, rövanşı olmayan bir maçtır! Tekrarı yok, bu yüzden çok önemlidir. Nerede merkezîyetçi, nerede bireysel olacağımızı bilemiyoruz! Özgür düşünce! İyi, erdemli, sanattan, spordan, bilimden anlayan çocuğu kim yetiştirecek? Anne babaların eğitim düzeyi ortada, öğretmenler de onlardan farklı değil.

Alan bilgisi sınavında dökülüyorlar. Öğretmenler, bilmediği matematiği, fiziği nasıl öğretecek? Tek şansımız iyi öğretmenler. Bir baba aradı, "Bizim 15 yılda yapamadığımızı, siz 15 günde nasıl başardınız?" dedi. Cevabımız: "Biz Matematik Köyü'nde çocukları özgür bırakıyoruz" oldu. MEB'den izin almadan iş yaptığımız için yaptıklarımız beğeniliyor. Çocuklar anı yaşar bu yüzden 30 yıl sonrası için program yapıp ona göre çocuk yetiştirmeyizsiniz!

Çocuklar kimin?

Batılı eğitim sistemleriyle anlayış farkımız var. Onlar temel eğitimde doktora çok önem veriyor, bizde ise tam tersi.

Eğitim de dâhil her şey ihtiyaç olduğunda alınmalı ama biz çoğu zaman, hiç işimize yaramasa da güzel diye alıyoruz.

İnsanoğlu her şeyi öğrenebilir?

Çocuk kimin? Anne babanın mı yoksa devletin mi?

Çocuklar üzerinde en büyük hak kimin?

Her öğrenmen mutlaka tezli yüksek lisans yapmalı!

Öğretmenlik eğitiminin uygulaması okullarda olmalı!

Çocuklar internette öğreneceği bilgiyi sınıfta öğrenmek istemiyor!

Pedagojik formasyonla öğretmen olunmaz! İki yıl okulda bizzat çalışılıp, sonra da tez yazarak öğretmen olunmalı.

Öğretmenler kendilerini yeterince yenilemiyor. Peki, bu konuda teşvik ediyor muyuz? Hayır.

Ancak özgür öğretmen kendisini geliştir ve öğretmenler özgür değil!

Her şeyi bilmediğini bilmek de eğitimidir!

Liyakat çok önemli ama bizde dikkate alan yok!

İyi öğretmen yetiştirilmesi kimin umurunda? Öğretmen adaylarının mı, üniversitelerin mi yoksa devletin mi ya da hiçbirinin mi?

Okul öncesi eğitim almadım, ortaokulda berbat bir öğrenciydim ve lisede iki yıl sınıfta kaldım. Şimdi profesörüm ve karşınızdayım!

En iyi okul ve en iyi öğretmen, çocuğa en az zarar verendir.

Özetin özeti: Eğitimin ciddiye alındığını görmek çok güzeldi...

Abbas GÜÇLÜ / Milliyet / 11.12.2016

TARİHTE BU AY-ARALIK

2 ARALIK 1888 -VATAN ŞAİRİ "NAMIK KEMAL"VEFAT ETTİ:

Vatan şairi olarak ün yapmış Tanzimat döneminin önemli şair, yazar ve gazetecilerinden olan Namık Kemal 2 Aralık 1888'de sürgünde iken Sakız adasında vefat etti. Namık Kemal'in ölümünden dört yıl önce aynı gün bir başka şair Yahya Kemal doğmuştu.

3 ARALIK 1934 - KIYAFET KANUNU'NUN KABULÜ:

Devlet memurlarına şapka giyme zorunluluğu getiren bakanlar kurulu kararnamesinin çıktığı 2 Eylül 1925 günü çıkarılan din adamı dışındaki kişilerin cübbe ve sarık giymeleri yasaklanmıştı. Buna aykırı davranışlar, bir yıla kadar hapisle cezalandırılacaktı. 1934 yılında ise din adamlarının dini kıyafetlerini sadece ibadet yerlerine giymelerine dair bir yasa çıkarıldı.

Birçok yerel yönetim, 1925-1934 tarihlerinde kadınların çarşaf ve peçeyi bırakıp çağdaş kıyafetler giymesi için yasak ve cezalar getirdi. Örneğin Tirebolu Belediyesi 7 Ekim 1926'da aldığı kararla ilçede peçe takılmasını yasakladı ve peçesini 48 saat içinde çıkarmayan kadınların cezalandırılacağını ilan etti; Trabzon Vilayet Meclisi Aralık 1926'da aldığı bir kararla peçeyi yasakladı, peçe takmaya devam edenlerin karakola sevk edileceğini açıkladı. 1934 yılı sonunda Bodrum Kent Konseyi kadınların çarşaf ve peçe takmasının yasaklanmasına, yasağa uymayanların belediyece cezalandırılmasına karar verdi

4 ARALIK 656 -İSLAM TARİHİNİN İLK İÇ SAVAŞI YAŞANDI "CEMEL VAKASI"

Hazreti Ali'nin, Hazreti Osman'ın öldürülmesi olayı ile ilgili sorumluluklarını yerine getirmediğini iddia edenler Hazreti Ayşe'nin etrafında toplandılar. Sonunda eleştiriler iki tarafı karşı karşıya getirdi. İki taraf arasındaki savaş Hazreti Ayşe'nin bindiği devenin etrafında 4 Aralık 656'da gerçekleşti. Bu yüzden bu olay İslam Tarihinde Cemel Vakası olarak adlandırıldı.

5 ARALIK 1978-SSCB'NİN AFGANİSTAN'I İŞGALİNE DAYANAK OLAN ANTLAŞMA İMZALANDI:

Afganistan'da Davut Han'ı devirerek iktidara gelen darbecilerin lideri Nur Muhammed Taraki Moskova'ya yaptığı ziyarette 5 Aralık 1978'de SSCB ile 20 yıl geçerli "Dostluk, İyi Komşuluk Ve İşbirliği Antlaşması" imzalandı. Bu antlaşma ile SSCB Afganistan'ı işgal etmek için gerekli hukuki dayanağı buldu ve 1979 yılında Sovyetler Afganistan'ı işgal etti.

6 ARALIK 1865-ABD'DE KÖLELİK YASAKLANDI:

ABD'de kölelik yüzünden çıkan iç savaşın sona ermesinden sonra ABD anayasasına 6 Aralık 1865'te köleliği yasaklayan düzenleme 13. Madde olarak eklendi. Köleliğin kaldırılmak istenmesi ABD'de iç savaşa neden olmuş kölelik karşıtı olarak bilinen ABD başkanı Abraham Lincoln'de bir suikast neticesinde öldürülmüştü.

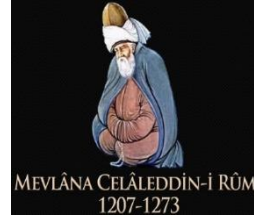
8 ARALIK 1991-SSCB RESMEN SONA ERDİ:

Belovejskaya Puşsa'da bir araya gelen Rusya Federasyonu, Ukrayna ve Beyaz Rusya Bağımsız Devletler Topluluğu'nun oluşturulması anlaşmasını 8 Aralık 1991 imzalayarak Sovyetler Birliği'ne resmen son verdiler. Bağımsız Devletler Topluluğuna Baltık Devletleri ve Gürcistan hariç, tüm eski Sovyetler Birliği Cumhuriyetleri bu anlaşmayı imzalayarak katıldılar.

9 ARALIK 1917-KUDÜS'ÜN ELİMİZDEN ÇIKIŞI:.

İsyancı Araplardan ve Yahudi rehberlerin yardımı ile İngiliz ordusu 9 Aralık 1917'de Kudüs'ü Osmanlı Ordusunun elinden aldı. İngiliz ordusu komutanı General Allenby "Haçlı Seferleri bitti" dedi. Asıl ilginç olan Kudüs'ün İngilizler tarafından alınışı Osmanlı Devletinin müttefiki olan Almanya ve Avusturya halkları üzerinde de sevinç oluşturmıştır. Selahattin Eyyubi tarafından Haçlıların elinden alınan Kudüs 730 yıl sonra tekrar Hristiyanların eline geçti.

17 ARALIK 1873-ŞEB-İ ARUS- HAZRETİ MEVLANA'NIN VEFATI:

Mevlâna ölüm gününü yeniden doğuş günü olarak kabul ediyordu. O öldüğü zaman sevdiğine yani Allah'ına kavuşacaktı. Onun için Mevlâna ölüm gününe düğün günü veya gelin gecesi manasına gelen "Seb-i Arûs" diyordu ve dostlarına ölümünün ardından ah-ah, vah-vah edip ağlamayın diyerek vasiyet ediyordu. "Ölümümüzden sonra mezarımızı yerde aramayınız! Bizim mezarımız âriflerin gönüllerindedir."

23 ARALIK 1876 - I. MEŞRUTİYET'İN İLANI:

İçte ve dışta yaşanan sorunları halletmek amacıyla Osmanlı saltanat yönetiminin meclisli yönetim biçimine geçişidir. İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin baskısı sonucu II. Abdülhamit Kanuni Esasi'yi yeniden yürürlüğe koyarak 24 Temmuz 1908 tarihinde II. Meşrutiyeti ilan etmiştir.

27 ARALIK 1936-İSTİKLAL MARŞI ŞAİRİ MEHMET AKİF ERSOY'UN ÖLÜMÜ:

Mehmet Akif'in Cenaze namazına bir hukuk fakültesi öğrencisi iken katılan Prof. Dr. Sulhi Dönmez: "...O zamanların ülkemizde egemen tek partinin otoriter düzeni içinde kimse idare ile çelişkiye düşmek istemediği için basında Mehmet Akif'in yurda dönüşü ve hastalığının seyri hakkında pek fazla haber yayınlanmazdı..."

Öncü Tarih Bülteni, aralık ayından itibaren tarihteki önemli olayları hatırlatmak için her ay ayrı bir yayın olarak yayınlanacaktır.

HALEP: ÇOK SESLİ BİR ÖLÜM

Fransa'nın BM temsilcisi "2. Dünya Savaşından bu yana en büyük insanlık faciası" diye nitelemiş Halep'te yaşananları. Elhak doğru.

Halep yanıyor!

Ve biz "Halep yanıyor!" çılgılığı atmaktan öte bir şey yapamıyoruz.

Cesetler, cesetler... Bombalanmış evlerden, okullardan, hastanelerden kurtulmak için çırpınan kadınlar, çocuklar, babalar, dedeler...

BM'ye çağrılar bir sonuç verecek mi?

Vermez, biliyoruz.

Putin'le iki hafta içinde üç kere telefonla konuştu Cumhurbaşkanı Erdoğan. Halep'i söyledi mutlaka. "Bu kan dursun" demiş olmalı. Esed ölüm kusuyor, Rusya Esed güçlerine antrenörlük yapıyor. Putin nerede? Putin'in bu ölümleri durdurma diye bir sorumluluğu yok mu? Halep konusunda ne der Putin? 1 milyona yakın insan öldü Suriye'de bugüne kadar. 3 milyon Suriyeli sadece Türkiye'de mülteci konumunda. Ölümlerle, ölümden kaçışlarla neredeyse bir ülke insansız hale geliyor. Sadece Esed ve Rusya kalsın. Bu mudur bu çağın insanlık kriteri? Rusya ile uçak düşürme krizinden sonra ilişkiler yeniden ısındı, ya da ısınma sürecine girdi. Batı ile ilişkilerimiz de sorunlu ve biz "Acaba Şanghay İşbirliği Örgütü yeni bir açılım alanı olabilir mi" gibi bakıyoruz. Orada da patron Rusya, Putin. Öyleyse... "Rusya ve Putin'le ilişkileri germeye gelmez" mi demek lazım?

...

Amerika, Çin, Fransa, İngiltere... Rusya ile beraber, BM Güvenlik Konseyi'nin 5 daimi üyesi. Ne derler Suriye için? Oradaki insanlık dramı onları ilgilendirmiyor mu? Yoksa üç maymunu mu oynarlar? Rusya ile Amerika, mesela DEAS'la mücadele için anlaşır da, neden Esed'in cinayetlerine karşı hamle yapmazlar? Amerika neyi oynar Suriye'de, Rusya neyi oynar? Avrupa Birliği... Kapısını çalacak mülteciler için eteğinin tutuşması kadar, Suriye'de milyonlarca insanı memleketlerinden kopmaya zorlayacak şartları değiştirmek için hamle yapsaydı, ne Aylan bebekler faciası olurdu, ne Umran bebekler... Esed - Putin Suriye'yi kan gölüne çevirsin, oradaki İslam medeniyet birikimi berhava olsun, milyonlarca mülteci Türkiye'nin ekonomik kısıpına sürüklenmesine yol açsın, Irak bir başka anafurun içine sürüklensin, Türkiye - Suriye - Irak - İran.... İslam ülkeleri olarak mezhep, etnik aidiyet, sınır mücadeleleri içine sürüklensin... Ve Türkiye adına seslendirilen "küresel sistem sorgulamaları" boğulsun gitsin...

Halep de böyle bir küresel anafurun kurbanı olsun...

Kundaktaki bebelerine varıncaya kadar.

İnsanlık varsın ölsün. İnsanlığın kaçınıcı ölümüdür bu son yüzyıl içinde... "Kimi Hindu kimi yamyam kimi bilmem ne bela" denildiği zamanlardan başladı bu çürümeye.

Obama'nın iradesizliği mi bıraktı Suriye'yi Esed vahşetine? Peki Putin'in nesi bıraktı, demirden iradesi mi?

Varil bombalarına kim göz yumuyorsa Halep'in katlinde onun parmağı vardır. Lamı cimi yok. Akdeniz kıyılarından cesetleri toplanan Aylan Bebek 'i de onlar öldürdü, Umran Bebek 'i de... Şimdi Halep'te, yıkılmış hanümanlar içinden çıkarılan bebeklerin kanında da onların parmağı var.

ABD görmüyorsa, insanlığa kör!

AB kör! BM kör! Rusya, Çin, İran ne? İslam dünyası ne?

İnsanlık ne? Ah Türkiye! Şu sıralar bu ülkenin yufka yüreğinde Halep için seferberlik çağrıları dolaşıyor. Kazaklar, eldivenler, ayakkabılar, hırkalar... Belki oyuncaklar... Hala can taşıyan çocuklar varsa? İyi ki varsınız bu toprağın insanları...

Ahmet TAŞGETİREN / Star / 02.12.2016

İKİ KİŞİYE BİR KELİME

Platon'un ideler âlemini sözcükler âlemi olarak tahayyül etmemiz niçin mümkün olmasın? Uzayda uçan sözcükler...

Sözcükler uçuyor. Uçan sözcükler birilerinin zihin dünyasında yer buluyor. Bu aynı sözcükler başka birinin zihin dünyasını da ziyaret edemez mi? Ediyor. Aynı sözcükler dünyanın iki farklı yerinde oturan iki ayrı kişinin zihin dünyasında yer buluyor. Böylece, evet böylece o iki kişi aynı sözcüklere sahip çıkıyor.

İşte konuşmaya başvurmadan bu iki insanın birbiriyle uzlaşmaya varmasını, birbirini görmeden bir iletişim ortamında buluşmasını sağlayan kelime düzlemindeki düzenek böylece kurulmuş oluyor. Uzlaşma ve çatışma, başka söyleyişle iki insan arasındaki ilişki sürecinde yaşanacak dirlik ve gerilim ortamı bu suretle oluşmuş bulunuyor.

Bir yerde iki insan yaşıyorsa, o iki insanın sürgit sürtüşmesiz, kavgasız yaşamasını beklemek belki salt cennet ortamında vuku bulabilir.

Nitekim orada yaşanmıştı.

Orada Âdem ile Havva sürtüşmesiz, kavgasız, nizasız, tartışmasız bir ömür sürdüler. Şeytanın iğvası bile onlara tartışma ortamı hâsıl etmedi. Rivayete göre şeytan ilkin Âdem'e müracaat eder; onu kandıramayınca Havva'ya döner. Yasak meyveyi ilkin Havva yer ve Âdemi de o meyveden yemesi için teşvik, tahrik ve ikna eder. Âdem de böylece o meyvenin tadına bakar. Âdem, Allah tarafından itap edildikten sonra bile Havva'ya dönüp: "Bu işler senin yüzünden başımıza geldi" tarzinde bulunmaz. Havva'ya hiçbir şey söylemez. Allah'tan sadece kendini bağışlamasını diler. Bağışlanmayı dilerken de gene Havva'yı işin içine katmaz. "Senin adına yalan yere yemin edileceğini bilmiyordum" der, çünkü şeytan Allah adına yemin ederek Havva'yı ve Âdem'i yasak yemişe yaklaştırmaya ikna etmeyi başarmıştı.

Sonrası malum... Yeryüzü koşullarında bu iki insanın uzun bir süre birbirini aramasıyla geçer. Gene bilinenlere göre yeryüzü koşullarında da Âdem ile Havva'nın herhangi bir niza ortamında bulunduğu kayıtlarda mevcut değil.

Çatışma ya da niza sanki o bir kelimeyi paylaşamama yüzünden patlak veriyor. Kelime, eşyanın remzi... Kelime aynı zamanda insanın da remzi... Mülkün remzi... Aynı kelimeye ortaklaşa sahip çıkmayı reddeden iki insan arasındaki çekişme böyle başlıyor.

Yeryüzünde Hz. Âdem'in iki oğlu arasında patlak veren ilk niza da bir kelime etrafında vuku bulmuştu. O kelimenin adı "kadın" idi. İki kardeş o kelimeyi paylaşmayı reddetti.

Rasim ÖZDENÖREN / Yeni Şafak/ 27.11.2016